

Ririro

Cveće male Ide

Mala Ida je volela svog velikog rođaka. Uvek joj je pričao najlepše priče. Jednog dana, mala Ida je otišla do svog rođaka. „Moje jedno cveće je sve uvelo. Juče je bilo prelepe, a sada se sve latice spuštaju - rekla je tužno pokazujući mu buket. Njen rođak se osmehnuo i rekao: „Znaš zašto, draga ldo, tvoje cveće je sinoć išlo na bal. Zato je sada umorno i klonulo.“

Ida je na trenutak razmislila i rekla: „Ali cveće ne može da pleše, zar ne?“ „Naravno da može“, rekao je njen rođak. „Kad odemo na spavanje, cveće oživi. Skoro svako veče imaju bal. Skaču i plešu celo veče. Zumbuli, bele rade, đurđevci, lale, sve cveće može da se pridruži.“ „Gde najlepše cveće pleše?“ „Plešu u kraljevoj letnjoj palati. Kada se kralj u jesen vrati u grad, cveće odlazi u zamak. Zato u baštama u to vreme nema cveća.“

„Mogu li da vidim cveće kako pleše?“ „Naravno“, odgovorio je njen rođak. "Kad dođeš u dvorac, samo pogledaj kroz prozor." Ida je to jako želela da vidi. U tom trenutku jedna dosadna komšinica je prišla Idi i njenom rođaku. Nimalo joj se nisu dopale priče koje je rođak pričao Idi. "Šta sada govorite tom detetu? Sve je to glupa izmišljotina."

Ali Ida nije mislila da je to glupa izmišljotina i po ceo dan je razmišljala o priči o cveću. Stavila je svoj uvenuti buket u krevet za lutke svoje voljene lutke Sofi. Možda će mu sada biti malo bolje. Sofije je morala jednu noć da spava u fioci radnog stola. Kada je mala Ida otišla u krevet, šapnula je maminom cveću u dnevnoj sobi: „Znam da ideš na bal večeras“, ali cveće nije odgovorilo.

Ida se probudila usred noći. Sanjala je o svom rođaku i cveću. Zatim je, veoma tiho, začula muziku u daljini. Mala Ida se iskrala iz kreveta što je tiše mogla. Nije htela da budi mamu i tatu. Na prstima je ušla u dnevnu sobu. Ono što je tamo videla nije mogla ni da zamisli. Sve cveće njene majke je izašlo iz saksija i vaza i zaigralo. Veliki ljiljan je sedeo iza klavira i svirao najveseliju melodiju. Idino cveće im se sa entuzijazmom pridružilo. Više uopšte nisu izgledali bolesni ili umorni.

Nije samo cveće igralo. Mala Ida je videla kako suncobran skače po celoj sobi. Kamena figurica otvorila je fioku stola i iz nje je izašla lutka Sofi. Sofi je plesala sa Idinim cvećem. „Hvala što ste nam dozvolili da pozajmimo vaš krevet“, rekli su. „Možete nastaviti da spavate tamo ako želite“, rekla je Sofi. „O, ne, nećemo živeti tako dugo“, odgovorilo je cveće. „Sutra ćemo biti mrtvi. Reci Idi da nas zakopa na lepo mesto u bašti. Onda ćemo ponovo ustati u leto. Još lepši nego što smo sada.“

Sutradan je mala Ida ušla u dnevnu sobu. Ništa nije ostalo od bala. Izvukla je Sofi iz fioke stola, ali lutka nije rekla ništa. „Znam šta treba da mi kažeš o cveću“, rekla joj je mala Ida. „Nije lepo od tebe što ništa ne kažeš, kad su tako lepo plesali sa tobom.“ Ali mala Ida je znala šta mora da uradi. Izvadila je uvenuti buket iz kreveta za lutke i zajedno sa rođakom potražila najbolje mesto u bašti da bi se cveće moglo vratiti sledećeg leta.

